

Categoria A

PERÒ QUÈ HA PASSAT?

- Per què jo? Què he fet perquè em tracti així i em menyspreï. Sóc idèntica a ella, l'únic que ens diferencia és el nostre caràcter, la nostra manera de pensar i de visualitzar el món. M'agradaria que algun dia es posés a la meua pell. Així s'adonaria que el que fa no està bé, no em tornaria a utilitzar i em valoraria més.

Aquests són els pensaments que tenia la Charlotte cada dia. Ella era una nena de catorze anys, que tenia una germana bessona. Totes dues eren idèntiques físicament, però el caràcter és el que les diferenciava totalment. La seva bessona es deia Annie. Eren com qualsevol nena de catorze anys; altes, amb ulls bonics i blaus, i els cabells rossos com l'or i rinxolats, el seu somriure característic ... Però la Charlotte era diferent a la seva germana perquè era molt estudiosa, molt tancada, és a dir, no era gaire sociable. A l'escola ningú la volia i li van posar el motiu de "friky". En canvi l'Annie era l'altre cara de la moneda, completament diferent a la seva germana; era molt sociable, tothom anava al seu darrere i a l'escola era una de les més populars. No s'interessava pels estudis, i sempre s'aprofitava de la Charlotte en aquest aspecte. Li donava els seus deures perquè els fes la seva germana, i en els exàmens li copiava tots els exercicis que podia. Per aquest motiu, la Charlotte estava cansada d'ella.

Una nit de febrer, quan la Charlotte estava mirant per la finestra, de sobte va veure passar una estrella fugaç. Va pensar en el que sempre diu la gent: si mai veus una estrella fugaç, has de demanar un desig perquè es farà realitat. I així ho va fer. Va desitjar que la seva germana Annie es posés a la seva pell i així entendria com se sentia d'una vegada per totes. Com que ja era tard, va decidir anar a dormir.

L'endemà, totes dues es van llevar; primer van anar al lavabo, com feien cada dia. De cop i volta, totes dues bessones van fer un crit que es va sentir des de l'altre punta de la ciutat. Es van adonar de la cosa més estranya que es podien haver imaginat mai. S'havien canviat de cos! És a dir que l'Annie estava al cos de la Charlotte i viceversa. La Charlotte va pensar en el desig de la nit passada.

No s'hauria imaginat mai que es complís tant al peu de la lletra. Estava molt contenta perquè així la seva germana podria saber tot el que sentia , i mai més ben dit, es posaria a la seva pell. Totes dues van anar a la seva habitació i l'Annie va preguntar:

-Però què ha passat?

La seva bessona no es podia aguantar el riure i li va respondre:

-Noia, que no ho veus, ens hem canviat de cos!

L'Annie estava molt enfadada amb la seva germana perquè es pensava que es prenia tot això de broma i alhora estava confosa per tot el que estava passant.

Van decidir no dir res a ningú, encara que la Charlotte, que era una mica espavilada per deduir aquestes coses, ja sabia que la gent s'adonaria que passava alguna cosa estranya.

A l'escola, tothom les mirava. A la Charlotte li agradava això de no ser la "friky" de l'escola, però a l'Annie no li feia gens de gràcia que tots els seus amics la deixessin de banda, és a dir, no li agradava que li fessin tot el que ella feia a la seva germana.

Va anar passant un dia rere l'altre, i les coses continuaven igual; les dues bessones estaven canviades de cos. Fins que un dia, l'Annie va decidir anar amb la seva germana i li va dir:

-Charlotte, he de parlar amb tu. Durant aquests dies he pogut comprovar tot el que havies d'aguantar abans que ens canviéssim de cos. Ho sento molt germaneta. Et prometo que mai més et menystindrè i mai més et direm "friki", ni t'hi tractarem. Perdona'm si us plau.

La Charlotte es va quedar ben impressionada amb el "discurs" de la seva germana i li va respondre:

-No et preocupis, Annie, ja et perdono. El que volia és que t'adonessis del que tenia d'aguantar cada dia, però no només te n'has adonat, sinó que ho has pogut viure.

I totes dues es van fer una abraçada.

L'endemà, quan es van despertar, van veure que tot tornava a ser normal, tal i com havia de ser; però a partir d'aquell dia, a la Charlotte la tractaven com tots els altres i ja no era la "friky". Tot havia tornat a la normalitat.

Clara de Ribot